

TEKST 1 – Proszę przeczytać tekst o odchodzeniu i wykonać w kartach ćwiczeń część 2 ćwiczenia:

str. 5 ćw 1, 2

Przeprowadzić się

Zosia lubiła odwiedzać swoją babcię. Babcia była wysoka, siwa i miała na nosie rogowe, czarne okulary.

Pewnego dnia babcia zdjęła z szafy stary album, położyła na stole i pokazała powklejane w nim fotografie. Najpierw pokazała fotografię samej siebie, wtedy, kiedy miała pięć lat.

Zosia nigdy by babci takiej nie poznała. – Jakie to dziwne – pomyślała – jak bardzo babcia się zmieniła. Siedemdziesiąt lat temu była dziewczynką chudą jak patyk, z kokardą na głowie.

Na innej fotografii w albumie Zosia zobaczyła swojego tatusia. Kiedy zrobiono zdjęcie, miał dwa lata. Dwuletni tatuś chodził na czworakach po podłodze.

Przeglądając fotografie, Zosia zwróciła uwagę na jedną z nich. Przedstawiała starszą panią w dużym kapeluszu z piórem i parasolką w ręku.

– To ciocia Wanda – powiedziała babcia.

– Gdzie ona teraz jest? – zapytała Zosia.

– Ciocia Wanda umarła, to znaczy przeprowadziła się do nieba. Kiedy ktoś przeprowadza się na inną ulicę albo do innego miasta – tłumaczyła babcia – to zabiera wszystkie rzeczy ze sobą. Jeżeli jednak ktoś przeprowadza się do nieba, wszystko, co miał, zostawia w mieszkaniu: szafę, łóżko, radio, telewizor, stół, kredens, wszystkie szklanki, wszystkie filiżanki ze spodkami, telefon, widelce, łyżki, książki, lampy, kapelusze, rękawiczki, zegarek, który chodził na ręku, wszystkie ręczniki, nawet szczoteczkę do zębów, którą się zawsze zabiera ze sobą przy przeprowadzce.

Ten, kto się przeprowadza do nieba, wszystko zostawia na ziemi i na nowe miejsce zabiera tylko swoją duszę. Jaka ta dusza ważna! Nie można się z nią rozstać.

ks. Jan Twardowski (fragment tekstu)

